

Μια οξιά το φθινόπωρο

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Κάποτε, μέσα σε ένα δάσος του βουνού, εκεί όπου τα πουλιά δε σταματούν να κελαηδούν και το χορτάρι είναι πάντα δροσερό, ζούσε και μεγάλωνε ένα δέντρο, η οξιά. Η οξιά λάτρευε την άνοιξη και το καλοκαίρι. Χαιρόταν να βλέπει τα σκιουράκια και τα λαγουδάκια να τρέχουν γύρω από τον κορμό της, χαιρόταν τον ήλιο που ζέσταινε τα κλαδιά της, χαιρόταν το καταπράσινο στόλισμά των φυλλωμάτων της. Ήταν η πρώτη άνοιξη που είχε βγάλει όλα αυτά τα φύλλα και ήταν ενθουσιασμένη. Και οι μέρες περνούσαν ξέγνοιαστες και ανέμελες σ' εκείνο το δάσος του βουνού.

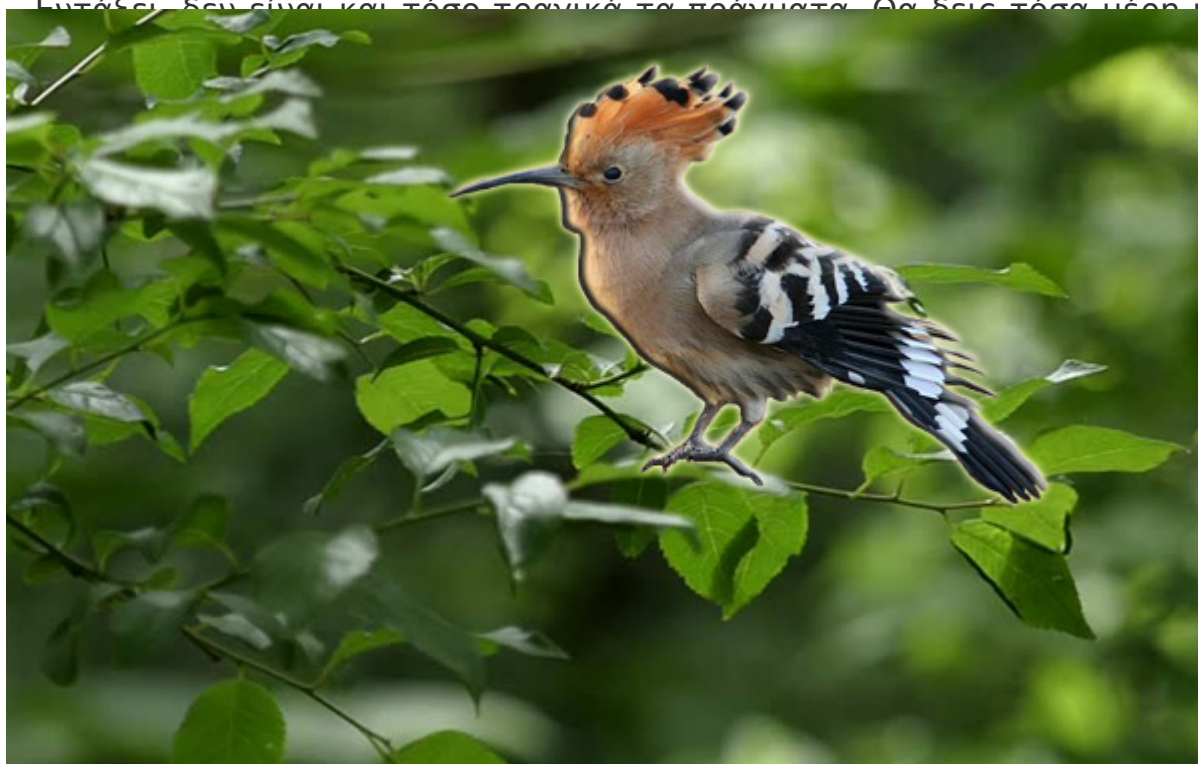

Μια μέρα κάθισε σε ένα κλαδί της οξιάς ένας μικρός χαριτωμένος τσαλαπετεινός.

– Γεια σου και χαρά σου, τον χαιρέτησε κεφάλτο το ολάνθιστο δέντρο.

– Ποια χαρά; απάντησε το πουλί. Σε λίγες βδομάδες φεύγω. Έρχεται το φθινόπωρο! Πρέπει να αφήσω αυτό το όμορφο δάσος και να αρχίσω το πιο κουραστικό ταξίδι της χρονιάς! μονολόγησε ο τσαλαπετεινός και άρχισε να ξύνει νωχελικά το ράμφος του στο κορμό της οξιάς.

Ευτυχώς, δεν είναι και τόσο τρανικά τα πράγματα. Θα δεις τόσα μέρη και θα πας τόσα μέρη, άρα άπαιξε να

– Εμένα

δε μου αρέσει καθόλου ούτε το φθινόπωρο ούτε και ο χειμώνας. Όλα είναι κρύα και παγωμένα. Το πράσινο χάνεται. Τα πουλιά ή φεύγουν ή σταματούν το κελάηδημα. Θα χάσεις όλα σου τα φύλλα! Πού

Αυτό, πραγματικά, το δέντρο μας

δεν το είχε σκεφτεί. Πράγματι, σε λίγες βδομάδες τα φύλλα της θα κιτρίνιζαν και θα 'πεφταν. Το είχε ξανακούσει ότι κι αυτή, όπως και η ξαδέρφη της, η βελανιδιά, είναι δέντρα φυλλοβόλα, αλλά δεν είχε δώσει σημασία τότε. Τα πολύτιμά της φυλλαράκια! Θα έπεφταν! Άσε που όλα τα ζώα και τα πουλιά του δάσους ή θα μετανάστευαν ή θα κρύβονταν στις φωλιές τους. Και αυτή θα έμενε μόνη... μόνη, με τα κλαδιά ξερά και στο έδαφος θα μαζεύονταν τα πορτοκαλιά της φύλλα...

Άκουσε τα «Φθινοπωρινά φύλλα» ("Autumn leaves") των Johnny Mercer & Joseph Kosma

%fthinoporinafylla%

Τις επόμενες εβδομάδες που ακολούθησαν η οξιά ήταν απαρηγόρητη. Μάταια τα κουνελάκια προσπαθούσαν να τη διασκεδάσουν, μάταια η κουκουβάγια προσπαθούσε να τη νουθετήσει, μάταια ο αέρας προσπαθούσε να την κάνει να ξεχαστεί με τις μελωδίες του. Το δεντράκι μας είχε πέσει σε βαθιά μελαγχολία.

...τα φύλλα του να κιτρινίζουν.

Η τελευταία νύχτα του

καλοκαιριού είχε φτάσει. Το φεγγάρι έλουζε με ασημένιο φως όλο το δάσος. Τα πλάσματα του δάσους βγήκαν για τις τελευταίες τους ξέγνοιαστες νυχτερινές βόλτες. Τα πουλιά στα δέντρα τραγουδούσαν εύθυμους σκοπούς. Η οξιά μας για λίγο ένωσε και πάλι ευτυχισμένη, βλέποντας γύρω της όλη αυτή τη ζωντάνια. Όλη η φύση αγρυπνούσε, για ν' αποχαιρετίσει το καλοκαίρι. Ακόμα και ο άνεμος, έτσι όπως μπαινόβγαινε στις κουφάλες των αιωνόβιων δέντρων και στις καλαμιές των λιμνών, ήταν σαν να τραγουδούσε ένα φθινοπωρινό βαλς.

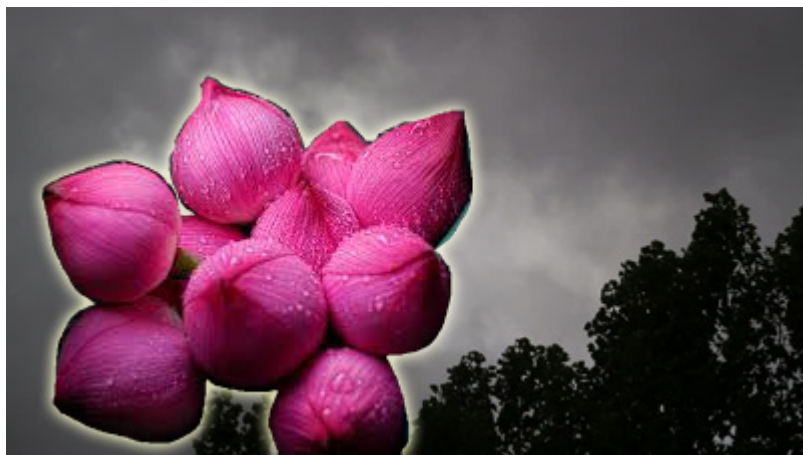
Άκουσε την «Αγρυπνία» ("La Veillée") του Yann Tiersen

Όλη αυτή τη συναυλία την

έκλεισε το αηδόνι, που μερικά λεπτά πριν την ανατολή του ήλιου, άρχισε να κελαηδάει το τελευταίο τραγούδι του καλοκαιριού. Όλοι σώπασαν στο άκουσμα της λαλιάς του.

Κάποτε ξημέρωσε. Τα χελιδόνια, τα τρυγόνια και οι μελισσοφάγοι αποχαιρέτισαν όλα τα πλάσματα του δάσους και κατευθύνθηκαν πετώντας προς τον νότο. Τα σπηλιές ή γούβες. Τα λουλούδια αποκοιμήθηκαν στο λεπτό.

Και ξαφνικά έγινε μια πολύ

απότομη ησυχία. Η οξιά μας σχεδόν τρόμαξε. Ένωσε το πρώτο φύλλο της να

πέφτει. Σχεδόν όλα είχαν ήδη κιτρινίσει. Και μετά κι άλλο φύλλο έπεσε, και μετά ακόμα ένα... Δεν άντεχε να χάσει τα φύλλα της, την ομορφιά της... Η οξιά στράφηκε προς τον ουρανό. Ο ήλιος είχε κρυφτεί. Στην άκρη του ορίζοντα σύννεφα έβλεπες να πλησιάζουν. Και το δεντράκι μας σκέφτηκε με τρόμο: «Έφτασε το φθινόπωρο!»

Άκουσε το «Φθινόπωρο» από τις «Τέσσερις Εποχές» (“Autumn” – “The four seasons”) του Antonio Vivaldi

%vivaldiautumn%

Συνεχίζεται...

